

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **M. A.**, S., S., zastúpený: Advokátska kancelária N., H., K., proti žalovanému: **D. R.**, N., B., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/225/12607/2007/990705-r zo dňa 05.02.2007 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/15/2007-54 zo dňa 08.01.2008, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/15/2007-54 zo dňa 08.01.2008 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **neprižnáva**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 1S/15/2007-54 zo dňa 08.01.2008 Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/225/12607/2007/990705-r zo dňa 05.02.2007, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Snina dňa 18.08.2006 pod č. 705/230/15015/06/Zub, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel z dani príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 v sume 435 777 Sk. Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že na základe zisteného skutkového stavu správcom dane a žalovaným dospel k záveru a stotožnil sa s názorom daňových orgánov, že zahrnutie sumy 994 000 Sk do základu dane z príjmov fyzických osôb je v súlade

so zákonom o daniach z príjmov, lebo žalobca s extrudérom čiastočne kúpeným z dotácie štátneho rozpočtu a z vlastných príjmov, nenakladal ako s hmotným investičným majetkom, ale ako s tovarom, čoho dôkazom je nielen postup pri účtovaní, ale aj odpredaj tohto extrudéra na následný leasing. Vo vzťahu k nadobudnutiu ďalšieho extrudéra a s tým spojenými výdavkami, sa súd stotožnil so záverom správcu dane a žalovaného, že žalobca ako daňovník nepreukázal, že tento výdavok (náklad) bol vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, o čom svedčí aj daňovými orgánmi citované účtovanie príslušného nákladu.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca namietajúc, že prvostupňový súd pochybil, keď sa stotožnil so záverom daňových orgánov a nevysporiadal sa so skutočnosťou, že vyfukovací stroj, ktorý žalobca síce účtoval tak, ako uviedli daňové orgány, bol reálne používaný na výrobu výrobkov a neslúžil ako tovar, teda ako výrobok určený na predaj alebo výmenu. Pri akceptovaní argumentácie daňových orgánov a prvostupňového súdu by musel dospieť k záveru, že tovar môže vyrábať výrobky. Pokiaľ správca dane zistil, že účtovníctvo žalobcu nie je vedené v súlade so zákonom, mal toto pochybenie riešiť ako porušenie zákona o účtovníctve a nie dodatočným zdanením poskytnutej dotácie. Poukázal na zákon č. 366/1999 Z.z. platný v zdaňovacom období roku 2002 a aj na v tom čase platné Postupy účtovania, ktoré neobsahovali jednoznačné ustanovenia o spôsobe účtovania a zdaňovania v prípade, ak bola poskytnutá dotácia na obstaranie hmotného investičného majetku a samotné obstaranie majetku bolo realizované nákupom majetku, jeho následným predajom a spätným leasingom toho istého majetku s dohodnutým právom kúpy prenajatého majetku. Zdanením poskytnutej dotácie bez opory v hmotnoprávných predpisoch, ako aj v samotnej Ústave Slovenskej republiky, došlo podľa odvolateľa k porušeniu zákonnosti daňového konania, v zmysle ktorej musia byť povinnosti daňových subjektov jednoznačne a zrozumiteľne formulované v právnych predpisoch a to už v čase, keď majú byť plnené a absencia právnej úpravy nemôže byť nahradená vlastnou úvahou správcu dane, pričom ani touto skutočnosťou sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal.

Odvolateľ ďalej namietal súvislosti s neuznaným výdavkom vo výške 2 000 000 Sk vo vzťahu k nadobudnutiu ďalšieho vyfukovacieho stroja, uviedol, že prvostupňový súd vôbec nevzal do úvahy, že správca dane vykonal len dôkazy smerujúce v neprospech žalobcu a uvedené považoval za absolútne pravdivé, pričom poukazuje na nehodnovnosť a neobjektívnosť týchto dôkazov, pretože samotná výpoveď manželky dodávateľa žalobcu P. M. mohla byť aj účelová, v snahe nepriznať príjem zosnulého manžela, alebo menovaná o niektorých skutočnostiach vôbec nemusela vedieť, ani o nich nemohla podať hodnoverné svedectvo. Samotná skutočnosť, že predmetný príjem nebol zachytený v peňažnom denníku zosnulého P. M., rovnako že extrudér nebol evidovaný v hmotnom investičnom majetku nebohého nepreukazuje, že ho P. M. nevlastnil, ale len to, že ho neevidoval v hmotnom investičnom majetku.

V tejto súvislosti má dovolateľ za to, že jediným hodnoverným dôkazom by bolo akceptovanie znaleckého posudku grafológa vo vzťahu k overeniu pravosti podpisu nebohého P. M. na kúpnej zmluve, čo prvostupňový súd odmietol. Rovnako nevzal do úvahy, že správca dane odmietol vykonať dôkazy navrhované žalobcom, napr. vypočutie svedka J. B., svedka V. Č., ekonómky M. Ž.. Rovnako správca dane nevzal do úvahy skutočnosť, že žalobca vyfukovací stroj používa v priestoroch, ktoré prenajíma a dosahuje ním príjmy podliehajúce dani a že správca dane postupoval pri vydaní prvostupňového rozhodnutia v rozpore s § 24 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v platnom znení.

Poukazujúc na uvedené je žalobca názoru, že Krajský súd v Prešove nepostupoval správne, keď v plnej miere akceptoval spôsob dokazovania vykonaný daňovými orgánmi, ktorý bol podľa odvolateľa evidentne jednostranný a v rozpore s § 15 ods. 5 písm. c/, § 29 ods. 2, 4 zákona č. 511/1992 Zb., teda tým bolo porušené právo žalobcu navrhovať a predkladať dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a keď správca dane a žalovaný nedbali na to, aby boli zistené všetky skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti čo najúčinnejšie. Vykonávali dokazovanie spôsobom spochybňujúcim nezaujatosť, nestrannosť, vykonávali dôkazy svedčiace v neprospech žalobcu, tieto v planom rozsahu a bez výhrady akceptovali a odmietali vykonať ďalšie žalobcom navrhované dôkazy, pričom súd odmietol nevyhnutnosť vykonania znaleckého posudku, ktorým by bol potvrdený alebo vyvrátený podpis predávajúceho M..

Keďže žalobou napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zákonom a to jednak pre nesprávne posúdenie veci, nedostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zmení rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 05.02.2007 a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že ho považuje za neopodstatnené, dôvody odvolania považuje za identické s dôvodmi v žalobe a žalovaný sa k nim podrobne vyjadril už vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 13.06.2007. Zdôraznil, že štátnu dotáciu nebolo možné účtovať ako investičnú, alebo ako dotáciu prevádzkovú, a práve v tejto fáze konal v súlade s § 2 ods. 6 zákona o správe daní. Aj keď teda odvolateľ nabáda riešiť nesprávny postup pokutou podľa zákona o účtovníctve, nie je to možné, keďže zistený rozdiel dane je nutné doručiť platobným výmerom a za porušenie povinnosti pri účtovaní sa vedie osobitné konanie, v ktorom sa daňový subjekt sankcionuje. V danom prípade je podstatou veci, že dotácia sa posudzovala vo vzťahu k daňovým výdavkom spojeným s obstaraním stroja. Reálne a skutočné využívanie stroja nie je pre tento druh výdavku podstatné.

Pokiaľ ide o námietky vo vzťahu k výdavku v druhom prípade, je potrebné konštatovať, že nimi odvolateľ opäť iba hodnotí rozsah dokazovania vykonaný

správcom dane ako nedostatočný a súčasne nehodnoverný a preferuje ním navrhnutý dôkaz znaleckého posudku.

Na základe týchto skutočností žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 1S/15/2007-54 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť. Na základe uvedeného v súlade s § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd SR sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu, avšak nezistil, že by preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zákonom. Správca dane, ako aj žalovaný, pri vydaní rozhodnutia vychádzali z ustanovení zákona č. 366/1999 Z.z.. Rovnako z Postupu účtovania jednoznačne vyplýva, ako sa malo o predmetnej investičnej dotácii, ktorá bola prijatá na obstaranie investícií účtovať a aj to, ako sa zúčtováva pomerná časť investičnej dotácie do výnosov bežného roka a to v časovej a vecnej súvislosti s účtovaním odpisov príslušného investičného majetku do nákladov. Investičnú dotáciu je možné uvedeným postupom účtovať v prípade, ak sa skutočne použila na obstaranie investícií v nadväznosti na účtovanie odpisov príslušného investičného majetku do nákladov. V napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj v rozhodnutí správcu dane je uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo. V prípade predaja stroja extrudéra išlo u žalobcu o zdanenie predaja tohto stroja prostredníctvom výnosov a nie o zdanenie celej dotácie, ako to nesprávne uvádza žalobca. Dotácia totiž bola len čiastočným zdrojom krytia finančných prostriedkov.

Z administratívneho spisu tiež vyplynulo, že odpis žalobcu vo výške 312 500 Sk nie je opodstatnený z dôvodu, že žalobca nepreukázal reálny nákup extrudéra s príslušenstvom od dodávateľa P. M., K., Bratislava a to v zmysle kúpnej zmluvy na nákup technologického zariadenia extrudéra v cene 2 500 000Sk z dôvodu, že bolo preukázané obsahom účtovných dokladov žalobcu, že dňa 20.09.2002 zápisom č. 1742 v sume 500 000 Sk zaplatil len časť kúpnej ceny. Zostávajúca časť kúpnej ceny, vo výške 2 000 000 Sk, mala byť evidovaným záväzkom ku dňu 31.12.2002, avšak v evidencii záväzkov žalobcu ku dňu 31.12.2002 bolo správcom dane zistené, že žalobca takýto záväzok voči P. M. neeviduje. Na svoju obranu žalobca uviedol, že uvedená suma bola predávajúcemu uhradená v hotovosti, avšak k otázke, prečo uvedená úhrada nebola zahrnutá do jeho účtovníctva, sa vyjadriť žalobca nevedel.

Vysvetlenie nepodala ani ekonómka žalobcu M. Ž., ktorá sa vo veci vyjadrila na ústnom pojednávaní v správnom konaní dňa 20.06.2006.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami krajského súdu, pretože žalobca nepreukázal reálne nákup extrudéra od P. M. a z uvedených dôvodov považuje aj odvolací súd, rovnako ako aj prvostupňový súd, ďalšie dokazovanie v tomto smere za nadbytočné, predovšetkým vypracovanie znaleckého posudku z odvetvia grafológie, ktorým by malo byť zistené overenie pravosti podpisu už nebohého P. M.. Dôkazy vykonané správcom dane, ako aj žalovaným, považuje za dostatočné, svedčiacie v neprospech žalobcu, pričom aj zo samotného šetrenia správcu dane vo firme žalobcu zo dňa 06.07.2004 vyplýva, že ďalší extrudér sa vo firme žalobcu nenachádzal, a to konkrétne v Snine, ani v Belej nad Cirochou, ako to daňovník uvádzal počas daňového konania. Uvedené zariadenie sa nachádzalo v spoločnosti A.,a.s., S..

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove je vecne správny a preto ho odvolací súd v súlade s § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. mája 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková